

Sylvie Kreusch laat zich op 'Comic Trip' voluit leiden door de verbeelding

Geen naïeve lolita, wel ongekunstelde onschuld

Wie plaatst de popart in art-pop? Kolfje naar de hand van Sylvie Kreusch! Op *Comic Trip* fascineert ze als gepixeleerd stripfiguurtje, maar net zo goed als sixties-icoon of *space cowgirl*. Uw crush op Kreusch, die is meer dan ooit onafwendbaar. **GUNTER VAN ASSCHE**

★★★★★
Sylvie Kreusch,
Comic Trip

“*Viens petite fille dans mon comic strip*”, verzocht Serge Gainsbourg ooit aan Brigitte Bardot in de sixties. *D'accord*: het is wat gemakzuchtig om *la nouvelle blonde* Kreusch in een adem te noemen met die andere hoogblonde femme fatale. Maar zelf geeft de Antwerpse zangeres natuurlijk voldoende zuurstof voor die gedachte: “*Paaw paaw paaw! / Beng beng! / Kachaaaw! / Whem blem*”, kirt ze als B.B. in de titelsong, die stilistisch uit eenzelfde primaire kleuren en rasterpunten van Roy Lichtenstein lijkt opgetrokken, af anders wel gelicht werd uit een comic book in de retrohandel.

Los van die Bardot-referentie gaf Kreusch (33) bij haar solodebuut ook al te kennen dat frisuur en inborst meestal samengaan. “*I’m a red head, and I’m raging*”, klonk het fel als een furie op *Montbray*. Van die bitterheid in bloedrode tinten is nauwelijks een spoor te bekennen op *Comic Trip*. Die vurige coupe was een antwoord op de blonde Sylvie, vertelde ze ons toen, “de naïeve lolita van vroeger”.

AMOUREUZE VERWARRING

Comic Trip straalt inderdaad ongekunstelde onschuld uit. Maar een naïeve lolita? Nee, zo toont ze zich niét. In de folkwolk die ‘Daddy’s Selling Wine in a Burning House’ is, graaft Kreusch zelfs diep in donkere krochten van haar kindertijd: “*Quiet middle child, building castles in the snow*”, klinkt het eerst nog verraderlijk onbekommerd. “*Singing love songs all day long in the shower (...) Turns a blind eye to the shadows*.” Die schaduwen? Dat is de scheiding van haar ouders, en een onterechte gevangenisstraf voor haar vader die zijn wijnhandel zag afbranden. Maar dan geeft ze dat dromerige meisje van toen advies om het vege lijf te redden: “*When you get caught up in the middle, you better run*”.

Op het eind van de vlucht klopt ze evenwel het stof van haar kloffie: amoreuze verwarring walst ineens ook door haar eigen leven in het betoverende ‘Final Hour’. Maar uiteindelijk weet ze: “*Keep holding on and never let go*”. Na de rauw op je dak vallende relationele rouw van *Montbray* lijkt rozewolkjesromantiek op *Comic Trip* haar pad bij te lichten. In ‘Sweet Love (Coconut)’ alludeert ze op eeuwige trouw terwijl de muziek je naar een parelmoeren strand verzendt.

Op de hoës van de vooruitgestuurde single ‘Ding Dong’ - het geluid van huwelijksklokken? - poseert Kreusch dan weer in een hagelwitte bruidsjurk terwijl ze haar beau afdwingt: “*Please promise to never leave me for another*”. Met een humoristisch post scriptum bezweert ze evenwel ook

Sylvie Kreusch maakt met *Comic Trip* duidelijk dat ze niet langer afgeschreven wil worden als een grootogig poppetje, of chanteuse-allumeuse die zich behaagziek aanschurkt tegen foute venten. © ELOÏSE LABARBE-LAFON

haar machteloosheid: “*I’m the only fish in the ocean*”. Die zin sluit op zijn beurt dan weer naadloos aan bij de visbokaal die ze als een kinderlijke astronaut over haar hoofd trekt op de albumhoes.

En dan is er nog het onschuldige kinderkoortje in ‘Hocus Pocus’ of de titeltrack. Is het dan al regenboogjes en zonnestraaltjes wat de klok slaat? Toch niet. Maar het is duidelijk dat Sylvie Kreusch bewust enige afstand

Het is duidelijk dat Sylvie Kreusch bewust enige afstand wilde nemen van de rauwe open wondes

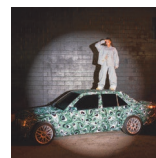
wilde nemen van de rauwe open wondes op *Montbray*. Toen gaf de liefde haar zo’n dreun dat die in haar eigen hart kon bijten. Vandaag kiepert ze een emmertje zand over onmogelijke liefde. Zo klinkt het rologend in ‘Home’: “*Oh god, I’m in love with a momma’s boy / Would she mind sharing you with me?*”

Kreusch maakt duidelijk dat ze niet langer wil afgeschreven worden als een grootogig poppetje, of chan-

LUISTERTIPS

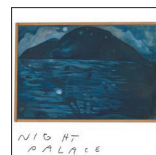
Ook nieuw deze week

★★★★★
Samara Cyn,
The Drive Home

Met *The Drive Home* steekt de uit Tennessee afkomstige rapper Samara Cyn ons een fraai visitekaartje toe. En haar beste single, ‘Katana’, staat er zelfs niet op! Ze laveert hoe dan ook assertief en verleidelijk tussen coole ninetiesbeats, soul en go-spel. Niet met stoere vuilbekkerij zoals Cardi B. of Ice Spice maar met charmante introspectie en sensualiteit. Als ze de new soul-toer opgaat zoals in ‘Chrome’ of het melodieuze ‘imightdie.’ scheert ze de hoogste toppen.

★★★★★
Mount Eerie,
Night Palace

Met weerbarstige ballads, pastorale folk, lo-fi indietronica en gruisige noise bouwt Night Palace een vervolg op het iconische *Glow Pt. 2* (2001) dat Phil Elverum onder zijn andere alias The Microphones maakte. Tegelijk klinkt deze *Mount Serie* als antigif voor de uitgebende rouwplaat *A Crow Looked Like Me* (2017). Vandaag glimlacht het leven hem terug toe. ‘November Rain’ (géén cover) is een machtig hoogtepunt, verder toonzet hij gezinsgeluk met een rol voor dochter Agathe in ‘Swallowed Alive’ en zijn betreurde vrouw Geneviève in ‘Blurred World’. (GVA/SVS)

teuse-allumeuse die zich behaagziek aanschurkt tegen foute venten.

Wie ze dan wél is? Op *Comic Trip* toont Kreusch zich iemand die zich voluit laat leiden door de verbeelding. Die vindt ze in de fantasiewereld van strips, maar ook in de wijde kosmos: op deze plaat is het slechts een halve stap van de prairie (‘Ride Away’) naar een voodoo-achtige goochelkist (‘Hocus Pocus’), het hiernamaals waar Toots Thielemans meespeelt op mondharmonica (‘Interlude’) of een balzaal onder de sterren (‘Can’t Get it Done’). Deze *Comic Trip* leidt u naar vele oorden, maar vooral in bekoring.

Comic Trip verschijnt morgen bij Sony. Sylvie Kreusch speelt op 18/12 en 19/12 in de AB, Brussel. Beide shows zijn uitverkocht.